

[Lissa Mathiasen]

SF's side mere har kørt partipolitiske markeringer end været med til at sikre forbedringer. 30 ændringsforslag giver i sig selv ingen forbedringer, når der ikke er et flertal bag, hvad vi også kunne se af afstemningen. Det ligner mere et paradeforslag. Ikke mindst er SF's holdning til dette her blevet demonstreret meget klart i og med, at SF end ikke kan stemme for forslaget.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Debatten om, at dette lovforslag alene er snævert tilknyttet patienterne og tvangsindlagte patienters retsstilling, havde vi jo oppe allerede under første behandling, hvor den daværende justitsminister måtte erkende, at justitsministerens lovforslag indeholdt bestemmelser, som omhandlede alle patienter, der var indlagt på psykiatriske afdelinger. Det gjorde han bl.a. derved, at han sagde, at der skal opstilles en behandlingsplan. Det er det ene punkt, hvor SF har stillet et ændringsforslag. Men for at afspore debatten bliver Socialdemokratiet nødt til gang på gang at pege på, at vi har involveret distriktspsykiatri.

I den anledning vil jeg bede om at få nøje påvist, hvor der i vores forslag står ét eneste ord om distriktspsykiatri. Det er muligt, at vi henviser til, at der foregår distriktspsykiatri uden for hospitalerne, men vores forslag omhandler ikke distriktspsykiatri. Men fru Lissa Mathiasen har måske brug for at tage den del med ind i det.

I øvrigt består politisk arbejde vel i, at man for at skabe et flertal bliver nødt til at lægge noget materiale frem, som viser, hvad det er, der skal skabes et flertal om.

SF har så gjort sig den ulejlighed, at vi har lavet konkrete forslag, som siger: Dette her vil vi gerne være med til at der kan skabes et flertal for. Derfor spurgte vi også Socialdemokratiet allerede i begyndelsen af marts måned, om de ville være med til at lave nogle ændringsforslag til dette her, som var i overensstemmelse med, hvad de havde sagt ved første behandling både af lovforslag nr. L 45 i 1987-88 og af lovforslag nr. L 76 i 1988-89.

Vi opregnede det, idet vi først fremlagde en grovskitse og påpegede de områder, hvor vi syntes der skulle laves noget om, og derefter konkretiserede det styk for styk. Det flertal kunne være blevet etableret, hvis Socialdemo-

kratiet ville have været med til at lave nogle ændringer. Men den politiske humle i sagen er netop, at Socialdemokratiet tog politisk stilling, men ikke ville være med til at lave de ændringsforslag.

Bjørn Elmquist (V):

Når vi nu om et øjeblik vedtager det foreliggende lovforslag, afløser det en 50 år gammel lov om sindslidende i Danmark, og det er vi godt tilfredse med. For os har sagen handlet om menneskerettigheder, om sikring af rettlige garantier. Det hedder sig jo ofte, at vi især interesserer os for, hvordan situationen på det område er i det store udland. Nogle spørger: Hvorfor tager I jer ikke af situationen i Danmark? Det sker altså med dette lovforslag.

Der kører stadig nogle myter om, at indholdet af lovforslaget ikke er godt nok. Jeg fik så sent som i går en opringning fra nogle, der mente, at det ville skabe en situation som i Sovjetunionen – i hvert fald før glasnost og perestrojka satte ind. Det må jeg klart afvise, ligesom jeg klart må afvise hr. Carsten Andersens kritik. Jeg synes, han med sit indlæg bidrager til, at disse myter fortsat kan eksistere.

Hr. Carsten Andersen efterlyste en klarere politisk tale fra regeringspartierne og Socialdemokratiets side – de partier, som støtter dette lovforslag – og man kunne fornemme, at han måske endda ligefrem ønskede, at der skulle komme en – set med hans øjne – endnu dårligere lov end den, som nu kommer. Næsten i samme åndedræt forklarer hr. Carsten Andersen så, at hans parti ikke vil stemme imod lovforslaget, men vil undlade at stemme. Så fristes man til at vende den rundt og spørge, om det så er klar politisk tale fra SF.

Men vi mener ikke, at disse myter, som kører om, at det er en dårlig måde at behandle vore afvigere på, er korrekte. Det er også et meget bredt afvigerbegreb, man dér opererer med. Vi har gjort os umage med i lovforslaget at få defineret så konkret og så præcist som overhovedet muligt, hvad sindslidende er, og hvem der er omfattet af denne lovgivning – så tæt på og så snævert, som det overhovedet er praktisk ladsiggorligt.

Når vi om et øjeblik har vedtaget lovforslaget, har vi styrket og forbedret en række retsgarantier for danske statsborgere i en besværlig, ubehagelig og kompliceret situation.